

JACK FROST

Szellemi atyák iránti szükség

Gyermekeink szobájukban rejtőzködtek félelemmel és nyugtalansággal teli szívvel, csupán 1 órával az előtt a heti lány-összejevetel előtt, amit Trisha vezetett a gyülekezetünkben. Telve volt könnyekkel és negatív érzelmekkel velem kapcsolatban, mindattól az otthonunkban dülő és soha véget nem érő szorongástól, amivel együtt éltünk. Ez abból a próbálkozásunkból fakadt, hogy a szeretet és elfogadás (méltányolás) iránti szükségünket a szolgálat által igyekeztünk betölteni. 1984 volt és mi éppen csak elmúltunk 30 évesek. Nem egészen 5 évvel korábban születtünk ujjá. Éppen kikerültünk a Bibliaiskolából és teljesen felkészületlenek, és gyakorlatlanok voltunk arra, hogy pásztoroljuk azt a kicsi szentség-gyülekezetet Conway S. C.- ben. Éppen ebben a pillanatban, mialatt a feleségem arról beszélt, amivel én már torkig voltam, hogy nem vagyok elég érzékeny a szükségéi iránt, finom kopogás hallatszott a bejárati ajtónkon. Kikukucskálva az ablakon, egy kicsi idős hölgyet láttunk türelmesen várva, hogy beengedjük. Trisha és én egymásra néztünk a felismerés jeléért, de nem volt semmi. Trisha letörölve a könnyeit kinyitotta az ajtót és megkérdezte: „segíthetek?”. A törékeny, ősz hajú, 70-es éveiben járó hölgy azt felelte: „Talán igen! Atyám arra indított, hogy induljak el kocsival, és amint elhaladtam ez előtt a ház előtt, azt mondta, hogy vannak bent valakik, akiknek szükségük van arra, hogy imádkozz velük!” Anélkül, hogy engedélyt kért volna, kinyújtotta, és kezeibe vette a mi kezeinket, majd elkezdett beszélni az Atyjához éppúgy, mintha jelen lett volna, és mintha az Ő kezei kapcsolódtak volna a mieinkhez.

Kérte Őt, hogy fejezze ki felénk gyengéd vigasztalását, szeretetét és kegyelmét. Ez sokkolt bennünket, Trisha és én gyanakodva pillantottunk egymásra, mindketten azt gondolva, hogy a másik kiadott minket ennek a hölgynek. Hamarosan rájöttünk, hogy egyikünk sem ismerte ezt a nagyon idegen, de békés, szelíd asszonyt. 10 percen keresztül, az ajtón belül állva beszélt Atyjával a szükségéinktől pont úgy, mintha az elmúlt hetek veszekedései és zűrzavara során az otthonunkban lett volna. Isten szeretetének nyilvánvaló jelenléte kezdte megolvasztani kérdéseinket, rideg szíveinket, feloldva félelmeinket és feszültségünket, amint a vigasztalás és béke könnyei elkezdtek szabadon folyni le az arcunkon. Azután ugyanolyan gyorsan, ahogy belépett az életünkbe, „Áment”-mondott, sietve megfordult, beszállt kocsijába és elhajtott. Még a nevét sem hagyta meg nekünk. Ahogy a szorongás csendes nyugalomra váltott, Trisha kedvesen a szemembe nézett és azt mondta: „Isten néha angyalokat küld az utunkba!” Néhány napon át az otthonunk tele volt békességgel, de hamarosan visszasodródottunk a veszekedésbe, aggodásba és félelembe. Úgy tűnt, 6 hónapig se maradunk pásztorok, mielőtt tönkretennénk egymást, a gyermekeinket és azokat a keveseket is kicsiny gyülekezetünkben, akik eléggé megedződtek ahhoz, hogy kibírják a prédikációban levő haragos élt.

Azután egy este vacsoraidőben csöngött a telefon. Amint válaszoltam, felismertem annak az angyalnak a hangját, akit Isten küldött az utunkba hetekkel korábban. „Atyánk azt mondta férjemnek és nekem, hogy ha nem segítünk nektek, nem sokáig maradtok meg. Ő hozott titeket ebbe a városkába, hogy legyetek világosság és gyógyítások és állítsátok helyre a megtört szívűeket. Rajtatok keresztül Isten asztalt fog teríteni, amelyről mindezek a közösségek tápláltnak fognak. De először nektek kell tápláltnotok! Előkészítettünk egy bankettet a tiszteletetekre. Itt van az útleírás a házunkhoz (elmondta). Te és a feleséged legyetek itt holnap délben és maradjatok du. 2-ig. Hirtelen letette a kagylót anélkül, hogy megadta volna a nevét.

Több mint kíváncsiság volt bennünk, amikor másnap leautóztunk azon a földúton, ami egy öreg rozoga otthonhoz vezetett egy olyan udvarral, amiben sok elvégezni való munka lett volna. Amint ez a kicsiny törékeny hölgy beinvitált bennünket az otthonába, bemutatkozott, mint Causey mama, majd azt mondta: „Ez a férjem, D. B. (Dear Beloved), vagy ahogy én hívom: „Drága Kedvesem.” Ő egy szelíd, csöndes és szerény, koros férfi volt. A hölgy bevezetett minket egy ebédlőbe, ami zsúfolva volt Bibliákkal és keresztény könyvekkel; az ebédlőasztalon pedig sós kekszet, hideg rizst, lönchúst és egy üveg hideg vizet láttunk. D. B. megáldotta az ételt, és mi elfogyasztottuk egyikét a legmegelégtetőbb ételeknek, amit valaha is ettünk. C. Mama elkezdett arról beszélni nekünk, hogyan bőjtöltek és imádkoztak értünk az elmúlt néhány héten.

Az Atya sok olyan dolgot mondott el nekik, amit megosztottak velünk az Ő útjairól. Trishának és nekem nem tartott sokáig felismerni, hogy a számunkra készített bankett nem a lönchús és a rizs volt, hanem az Atya királyságának titkai a szeretetről, örömről és békességről. A következő 2 óra során Trisha és én gyakran pillantottunk egymásra, megdöbbenve és szótlanul, amint azt éreztük, hogy beléptünk az Atya házába — egy olyan helyre, ahol szeretetet, befogadást, megerősítést és vigasztalást kaptunk. Egyikünk sem érezte magát még ennyire biztonságban és ennyire otthon. Ez a házaspár semmit sem akart tőlünk, csak megosztani velünk egy élet meghitt élményeit és azt a kapcsolatot, ami nekik volt az Atya jelenlétében. Pontosan 2 órakor a Mama azt mondta: Itt az ideje, hogy elmenjete.

Hamarosan más gyermekek fognak jönni. Ha az Atya fog adni üzenetet a számotokra, felhívunk és megmondjuk, mikor gyertek újra. Azután mindketten ránk tették a kezüket és megáldottak, kérve Isten jelenlétét az életünkre, házasságunkra és a szolgálatunkra. Könnyekkel a szemünkben és sok megválaszolatlan kérdéssel a szívünkben, gyorsan kinyitottuk az ajtót és hamarosan a hazafelé tartó utunkon csendesen, arról az irányváltásról elmélgedtünk, ami épp most történt meg. A következő 20 hónap során hetente 2 vagy 3 alkalommal 1-2 óra hosszára azon a helyen találtuk magunkat, amit szeretettel elkezdtünk a „Mama házában” hívni. Ott ültünk D. B. és a Mama lábainál, gyönyörködve az Istennel való meghittség titkaiban. Időnként igyekeztünk rávenni őket, hogy tanítsanak bennünket a Szellem ajándékairól, de ők szelíden mindig azt válaszolták: „Arra van szükségetek, hogy Isten útjait ismerjétek meg, mielőtt megismernétek a tetteit.”

Othonuk az Atya háza lett számunkra. Hetente kaptunk intést, bátorítást, szeretetet, megerősítést, tanítást és áldást, mielőtt útra bocsátottak minket. A valaha ismert legbiztonságosabb és legvigasztalóbb helyé vált a számunkra, amint az a két idős és gyenge szent apa és anya volt számunkra. Ez szellemi apaság volt. Mielőtt bejöttek volna az életünkbe, olyanok voltunk, mint a szellemi árvák, küzdve és harcolva, hogy fontosságot és önazonosságot találjunk az árvák gyülekezetének pásztorolása által. Az Atya látta szükségünket: „Nem hagylak titeket árvakul, eljövök tihozzátok” (Jn.14,18) Eljött hozzánk két tisztesség nélküli, elszegényedett és alázatos szent formájában — de amikor beléptek az életünkbe, késznek kellett lennünk, hogy ledöntsük a szkepticizmusnak, kétségnek, a kihasználástól és manipulálástól való félelmünknek falait és késznek kellett lennünk, hogy úgy fogadjuk őket, mint szellemi apát és anyát az életünkben.

Azokban a hónapokban, amikor megnyitottuk előttük a szívünket, kicsi szentséggyülekezetünk sok új megtérést kezdett átélni, s a létszám másfél év alatt megtriplázódott. Minden vasárnap egyszerűen csak tápláltuk az embereket arról az ünnepi asztról, ami nekünk volt megterítve a Mama házában. Soha nem éltünk volna túl még egy évet a szolgálatban nélkülük. Házasságunk első éveiben volt egy biztos helyünk, ahol feltárhattuk a fájdalmunkat.

Hogyan válhattunk volna valaha is gyümölcsöző szellemi apává és anyává, ha előbb nem voltunk valaki másnak a fia és leánya? 1986-ban eljött az a nap, amikor felhívtak, és azt mondták: „Az Atya adott egy nagyon speciális üzenetet a számotokra. Kérlek, gyertek el holnap délben.” Annyira izgatottak voltunk attól, amit az Atya tartogatott a számunkra, De megtanultuk még mielőtt a Mama házáat megismertük volna, hogy Isten szava nem mindig olyan formában jön, ahogy szeretnénk.

Ez egyike volt azoknak az időknak, amikor a Mama azt mondta: Többé (már) nem hívunk titeket gyermekeinknek; most már barátainknak hívunk (titeket)! Éretté váltatok és vannak mások nagyobb szükségben, mint ti, akiket gondoznunk kell. Itt az ideje, hogy gyermekeink maguk is szülőkké váljanak. Többet nem fogunk felhívni titeket, hogy újra gyertek. Isten küldeni fog másokat, akik el fognak vinni titeket Isten útjainak különböző dimenzióiba. Megáldottak minket és utunkra küldtek, mint amikor az anyamádár kitolja a fiókáit a fészekből az első saját repülésükre. Sokszor kerestük őket, hogy úgy térjünk vissza, mint szükségben lévő gyermekek, de ők csak úgy fogadtak minket, mint barátokat. Tudták, hogy el kell jönni az időnek minden gyermek számára, hogy meg tanuljanak bízni, a mennyei Atyában, hogy betöltse legmélyebb szeretet és megerősítés utáni szükségüket.

Igazuk volt, bár ez először ijesztőnek tűnt. Az Atya hamarosan másokat küldött városunkba, Philip és Lynn Miles pásztorokat, hogy segítsenek táplálni és vezetni minket a királyság más területeire, amiket korábban nem ismertünk. Most, ahogy erről írunk, betöltenek a köszönet és hála könnyei D.B.-ért és a Mamáért. Néhány évvel ezelőtt beléptek a dicsőségbe. De 89-ben, amikor erejük már fogytán volt felhívtak, és azt mondták: „Az Atya kijelentette, hogy palástunkat adjuk át nektek!” Telefonon keresztül megáldottak bennünket és imádkoztak, hogy a szellemi atyasággal kapcsolatos látásukat és kenetüket kapjuk meg. Örökségüket átadták nekünk. Életre szóló látásuk volt felépíteni egy elcsendesedésre alkalmas központot — egy biztos helyet, a gyógyulás és helyreállítás helyét, ahova pásztorok és vezetők jöhetnek a nemzetekből és kapnának elfogadást, szeretetet, gyógyulást és felkészítést, hogy elvigyék az Atya gyógyító szeretetét a világra. Soha nem látták megvalósulni a látásukat. Ritkán utaztak South-Carolina-n túl. Nem volt többjük, mint egy kicsi rozzant otthonuk az erdőben. De szellemi gyermekeik által hatással vannak a föld nemzeteire.

Most 11 éve annak, hogy a Siloh Place Ministries elvitte a látásukat minden lakott kontinensre. Van most egy 18 ha földterületünk, ahol a Retreat Center épült, vezetők gyógyulása és helyreállása céljára. A külföldi nemzetekből jönnek, egy otthont keresve, egy biztos helyet, ahova tartozhatnak. D. B. és Causey mama több mint 50 évvel ezelőtt kapták ezt a látást, és ez ma teljeseedik be a Siloah Place stáb és szolgáló csoport sok tagja által, akik az ő szellemi unokáik. Ez csak egy szellemi apának és anyának az ereje, ami megérinti a nemzeteket az Atya szeretetével.

A pásztorok 70%-a, akiknek nincs senkijük, akit közeli barátnak, vagy bizalmasnak hívhatnának, hogyan marad meg a szolgálatban? Milyen asztalról táplálkoznak, hogyan tudják táplálni azokat, akik gondjaikra vannak bízva? Olyan sok pásztor van, emberek és gyülekezetek, akik visszamaradtak a fejlődésükben (növekedésükben) és éretté válásukban, mert nincs elég szellemi apa és anya. Hogyan lehet az, hogy 40 ember közül, akik fiatalon beléptek a szolgálatba, csak egy vonul nyugdíjba szolgálóként? Miért van az, hogy a szemináriumot végzett diplomások 80%-a, akik az iskolából egyenesen a szolgálatba léptek be, 5 éven belül otthagyják a szolgálatot, és soha nem térnek vissza?

Miért depressziós és elbátortalanodott a pásztorok 80%-a, és házastársaik 84%-a? Miért nem imádkozik a házastársával a pásztorok 95%-a? Miért végzi úgy a pásztorok 40%-a, hogy viszonya lesz valakivel? Miért van olyan sok vezető agresszív küzdésben, versengésben, és rivalizálásban, a szolgálatban, amint harcolnak és veszekednek, hogy megszerezzenek egy örökséget, mert nekik nem voltak szellemi apáik, akik szellemi örökséget hagytak volna számukra. Az első számú szükség ma a szolgálatban nem az igazi szellemi apák és anyák iránti szükség-e? Kinek a fia, vagy a lánya vagy te?

„Mert ha tízezer tanítómesterek lenne is a Krisztusban, de nem sok atyátok; mert tőlem vagytok a Krisztus Jézusban az evangéliom által”. (1 Kor. 4, 15)

Az Atya szeretetében Jack és Trisha Frost